

Ето слушамъ грозния гласъ на вѣтъра. Той прилича на подплашенъ конь и въ своята яростъ завлича листа, гнѣзда, клоне и всичко, на което може да надвие. Обездоменитѣ птички съ скръбъ шепнатъ: *Ето зимата пристига отъ дългия си пътъ.*

Есеннитѣ минзухарчета сж цѣфнали отдавна на широкото поле. Но ние вече не можемъ да играемъ запъхтѣни около тѣхъ, както прѣзъ хубавитѣ пролѣтни дни; защото сега полето е влажно и печално като старъ гробъ, на който нѣма нито едно прѣсно цвѣтенце, оставено отъ роднинитѣ на умрѣлия.

Полето е вече пусто и шепне: Бѣгайте отъ мене, приятели, защото *лютата зима пристига отъ дългия си пътъ* и може да ви напакости.

